

Інтэрыярна Мастацтва

Год выд. 32-і
№ 2 (1647)
7 студзеня 1964 г.
Аўтарак
Цэна 4 кап.

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕННИКАЎ БССР

РЕСПУБЛІКАНСКАЯ МАСТАЦКАЯ ВЫСТАЎКА У ГОНАР 45-ГОДДЗЯ БССР

ЖЫЦЦЕ ПРЫЙШЛО НА ПАЛОТНЫ

Музейная шыня. Нейкае ведмі ўжо блізкае судства звязана да гэтых слоў. Услед за словам «музей» узнікае ў нашай свядомасці другое — цішыня. Яна — у спаважнай задуманнасці карці, дзе на вечна застыглы чалавечы страціў, у халоднай строгасці культуры.

Алесь САВІЦКІ.
— Хлопцы, а паматаеце гэта: «Стоніт, змоздзены ляхорадоко, высокорослий. большой белорус. Ямоу грудь, что на заступ старельно изо дня в день налегала весь век...»
— Так, даўно было...
— Чакай, Барыс. Ты зірні на твар гэтага рабочага за шахцёркай. Раней з такім тварам звычайна малювалі мастаўнікі...

Гэта да паўнага часу было ісцінай. Але, як аказалася, і на «старых» сцэнах можна знайсці шмат дзівоснага і незвычайнага: усё залежыць ад здольнасці, уважлівасці і смеласці таго, хто ўзяўся за пошукі.

НАРОДНАЯ ФІЛАРМОНІЯ У ЛЕЗНА

У Лёненскім раённым Доме культуры праводзіцца адзінаццаці тыднёвы фестываль, прысвечаны 45-годдзю БССР. Агляд закончыўся напісанням, які дала першае ў рэспубліцы сельскай народнае філармонію Лёненшчыны даўна славіцца песнямі. На працягу дзесяці гадоў тут працаваў і працуе ў Віцебскай вобласці Вырэйскі народны хор. Шмат у гэтых танцоўшчыц, музыкантаў, чытальнікаў. Даўна імі аматары маскоўскага савецкага аб'яднання «Зорныя каленці», каб актыўна прапагандаваць роднае мастацтва, павышаць майстэрства і творчыя здольнасці старога і новага пакалення. У Лёнах Дома культуры сельскую народную філармонію былі праведзены два конкурсы і ад пераможцаў конкурсу стаялі арганізацыі будучай народнай.

ПРЫДЗЕ ЮВАЕ ПАПАЎНЕННЕ

У мінулым годзе вучніцы дзевяці класаў Гомельскай сярэдняй школы № 34 дзю зоду вывучылі ніжніх гандляў. Выкладчыцаў у школе не знайшліся, і педагогі звернуліся за дапамогай да нас. У абласным кінагадальні ім ахвотна пайшлі на дапамогу. У Старажыцкім в. М. Шур, які мае вышэйшую адукацыю і ўзначальвае выкладчыцкі савет, згадзіўся вывучыць іх у гэтым годзе. У паўгода ўжо, як школьніцы вывучаюць таварна-гандлёвы, эканамічны і планавы гандаль, бухгалтэрыю, бібліяграфію, асновы выдавецкай справы і паліграфію.

ДБАЦЬ АБ ТВОРЧАЙ ЗМЕНЕ

спраўдзілі сабе ўсім вопытам нашага тэатра. Я маю на ўвазе падрыхтоўку актёраў праз тэатральную студию. Успомніце, як рыхтавалі першыя актёры беларускай оперы, якія вырабілі ў майстэрстве і стварылі славу гэтай тэатру: І. Алесандроўскай, Р. Мюльер, М. Дзянісаў, І. Балочні і іншыя — усё яны выйшлі з опернай студыі.

І яны глядзелі. Глядзелі на мужныя асветленыя вачэй радасцю твары салігорскіх шахцёркаў. І сам пейзаж карціны быў новы, і новай была высокая чалавечая годнасць, што свецілася ў вачах людзей гэтай нечуванай ніколі раней на Беларусі прафесіі.

І менавіта яно, гэтае новае, з'яўляецца тым палівам, што жыць агоні творчых размоў і спрачак на выстаўцы. Спрачаюцца аб манеры пісьма, аб індыўідуальных асаблівасцях мастака, аб майстэрстве раскрыцця тэмы працы, аб глыбінні псіхалагічнага раскрыцця характараў сучаснікаў. І гэта прыёма, радасна і зацікаўлена. Бо нельга збыццям, скажам, палітру В. Ціверку з суровай таліманасцю палотнаў М. Савіцкага, глыбокую псіхалагічнасць твораў В. Волкава з лірычным настроем пейзажу М. Дучына, манументальнасць грэбавіцкіх скульптур з тонкім лірызмам прац скульптараў А. Анкіевіча, тонкі змястоўны штырх А. Паслядовіч з прасторным і ўзвешаным афартам І. Рана, вясёлы, поўны жыццярэчыя сілы раец скульптара А. Шмакава з філасофскім роздумам над жыццём скульптара Л. Гумілеўскага. Розныя гэта мастакі па таленту, майстэрству, не падобны адзін на аднаго, як не падобна адно на адно ўсё, што ёсць на выстаўцы.

Але пры ўсёй разнастайнасці тэм і майстэрства, які вырашаны ёсць агульнае ва ўсім новым, што асцяганна цяпер у залах Дзяржаўнага мастацкага музея БССР. І гэта агульнае — філасофія мастака яго стаўленне да рэчаіснасці, да таго, што адбываецца вакол яго, да таго, што ён стварае, адносіны мастака да чалавеча сённяшняга дня.

Мастацтва мінулых стагоддзяў таксама не было абывацкае да чалавечых страстей, яно прайшоў шлях ад рэлігійных сюжэтаў да вобраза змянога чалавек як самастойнага і паліграфічнага.

Неміровіч-Данчанка неяк казаў, што трупіе кожнага тэатра раз у трыццаць год абавязкова патрэбна абнаўленне. Гэтага ж пункту погляду ў сваёй практыцы прытрымліваўся і Канстанцін Саргеевіч Станіслаўскі, які вельмі клапаціўся аб маладым папаўненні МХАТ і стварыў незадоўга да смерці новую студию.

І жыццё павядае, што без перыядычнага абнаўлення і адзін тэатр не можа творча расці і развівацца.

Горад нафтавікоў на Заходняй Дзвіне. Шахты Салігорска. Стаўляе нітка нафтаправода «Дружба». Блскучы асфальт на былой багце. Уадулівы, поўны інтэлектуальнай сілы твар рабочага і руці, што спакойна ляжаць на кнопах пульта аўтаматычнай лінійнага завода. Высокія, залатыя сонцам гмахі, і радасныя ўсмешкі дзяцця. Усё гэта — сённяшні дзень нашай рэспублікі, звычайна працоўнай будні, ад якіх павявае магутная сіла і мудрым снапокам людзей, што ўзялі на сябе самы цяжкі і пачэсны абавязак — пракладць шлях у камуністычную будучыню.

За некалькі дзён да Новага года чытач атрымаў дванаццатую, апошняю за мінулы год, кніжку часопіса «Полымя». Прайшоў яшчэ адзін год выдання, яшчэ адзін год жыцця нашага старэйшага «тоўстага» часопіса. Ці павялічыў ён быў? Ці часта часопіс рэдакцыі чытае? Ці ў яго з жыццём ішоў ён? Што трэба зрабіць, каб «Полымя» было яшчэ больш цікавым і змястоўным?

Уладарны поступ новага жыцця ўзнік Ісціныя змены і ў палітру нашых мастакоў. Кажуць, на старых сцэнах новага не знойдзеш.

А вядомыя майстры Беларускага акадэмічнага тэатра І. Яндановіч, Л. Ражэцкая, Ул. Крыловіч, Б. Платонаў, Г. Глебаў, Ул. Уладзімірскі, Л. Рахляна і іншыя? Усе яны фактычна вырабілі са студыі пад кіраўніцтвам вядомага майстра Е. Міровіча. Калектыў тэатра Імя Якуба Коласа таксама вырас са студыі. А якую плыць майстэрства і сцэны розных пакаленняў падрыхтавалі і выхавалі студиі МХАТ пад кіраўніцтвам Я. Вахтангава, Ю. Завадскага, М. Хмялёва?

Зразумела, будучы актёр павінен быць чалавекам усёахопава адукацыя і добра прафесіянальна падрыхтаваным. Таму трэба імкнуцца да атрымання вышэйшай адукацыі. Але ж тыя, хто скончыў літвыя студиі, затым працуюць у вядомых навуковых і ўдасканаліць сваё майстэрства.

Прыгавдаецца, што, калі да Вялікай Айчыннай вайны паўстала пытанне аб пашырэнні творчага складу опернага тэатра, для вырашэння гэтай праблемы былі створаны оперная і харавая студиі, якія на працягу двух гадоў падрыхтавалі добрыя кадры. У час першай Дэкады беларускага мастацтва ў Маскве ў 1940 годзе тэатральная грамадскасць адзначала выдатны, свежы, малады галасы артыстаў хору нашага опернага тэатра. Што датычыць опернай студыі, то некаторыя з яе выпускнікоў занялі вядучыя становішчы ў тэатрах нашай краіны. Я

АЛЬБОМ ПА ГІСТОРЫІ СТАЛІЦЫ

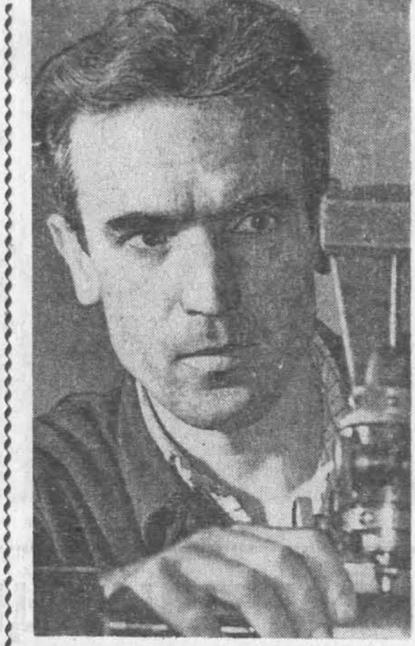
Да 45-годдзя БССР супрацоўнікі Цэнтральнага дзяржаўнага архіва мінафотадэпартаменту БССР закончылі работу па складанню двухтомнага альбому па гісторыі Беларускай сталіцы. У альбом увайшлі 265 фатаграфій М. Аніаніна, Ул. Лупейкі, М. Міновіча, Д. Праца, А. Перажоды, П. Наватарава, С. Іванелькі, В. Баранюскага і іншых беларускіх фотамайстроў. Значная частка здымкаў, гадоўналічым дзяржаўнага архіва Міністраства культуры і асветы Беларускай ССР ім. Ул. І. Леніна, ад музеяў і сховішчаў.

ЗАЙДРОСНЫ ЛЭС

Гэта не Інкабула, не нігіта з аўтаграфам вядомага чалавек. І ўсё ж незвычайны лёс прывёў яе на музейны стэнд. У 1945 годзе байцы дывізіі, лётчыні намятавалі палюшкі Сямі Цыпрыяноў, узліў у бібліятэцы толькі што вызваленнай Рачыцы нешта атрыліся Караванав «Маё жыццё».

НА ПАРАДКУ ДНЯ — «ПОЛЫМЯ»

У саюзе пісьменнікаў БССР. Мінулы год быў багаты для «Полымя» на «вясільную» прозу. У ім было змешчана сем раманаў і дзве апавесці. Наатуральна, што пры разглядзе гадавоў «Прадукцыі» часопіса вясільна ўвага была аддана празымічным твораў, у прыватнасці, раманам «Птушкі і гнёзды» Янік Брыля, «Сэрца на далоні» Івана Шамкіна, «Шэметы» Міколы Лобана, «Серадзібор» Піліпа Пестрака. Станоўчы ацэнку гэтым твораў даў у сваім галасе Алесь Бажко. Але, спыніўшыся больш падрабязна на раманах «Птушкі і гнёзды», ён зазначыў, што тут, на яго думку, не зусім праўдзіва паказаны гітлераўцы. Гэтыя крытыкі не знайшлі падтрымкі. Алесь Асіпенка, Іван Навуменка, Пімен Панчанка, Максім Танк выказалі супрацьлеглыя думкі. Яны, у прыватнасці, падкрэслівалі, што Янка Брыль здолеў у сваім раманах пазбегнуць

Павел Ігнатэвіч Пратасена працуе слесарам на Мінскім падшпілніковым заводзе. А слесар — гэта не толькі рукі. І можа — не толькі рукі. У жыццё тага чалавек незалежыць увайшлі творчыя пошукі. Ён рацыяналізатар.

НАШ СУЧАСНІК

Патэнцыя тысяч рублёў — такой матэрыяльна важкай лічбай вымяраецца тэхнічны роздум Паўла Пратасены, такую эканомію далі яго рацыяналізатарскія прапановы.

СВЕТ ВАЧЫМА ДЗЯЦЕЙ

У Мінску адкрылася Рэспубліканская выстаўка дзіцячай выяўленчай і прыкладнай творчасці. Больш за 800 работ расказваюць нам аб тым, як дзіцьчыны і вачыны свет беларускіх дзяцей.

РАБОТА НА ПАРАДКУ ДНЯ

Работы беларускіх дзяцей не рэдка з'яўляюцца на замежных выстаўках. Цяпер Саюз савецкіх таварыстваў дружбы і культурнага сувязя з замежнымі краінамі п'яслаў у Індыю на міжнародны конкурс дзіцячага малюнка работ 6-гадовага Сашы Шапалава «Дзядулі ў вясцы», 12-гадовай Наталі Грэмшын «Я і мой брацін» і 11-гадовага Аліна Іванова «Зіма». Узоры выяўленчай творчасці беларускіх дзяцей наіраваны тамсам у Францыю і Італію. Календальні літоўскага пасылаецца у Японію.

У ГЭТЫМ НУМАРЫ

АКЦЁРСКІЯ КАДРЫ — АДКУЛІ ІХ БРАЦЬ? • УВАЖЛІВЕЙ АДНОСІЦА ДА ВЫТОКАЎ АБРАДАЎ І ЗВЫЧАЯЎ • КЛОПАТ МАЙСТРОЎ ПРЫКЛАДНОГА МАСТАЦТВА • НАТАТКІ АБ КНІГАХ • НЯВЫДУМАНЫЯ АПАВЯДАННІ

СЛОВА ПШЬ МЕННІКА ПРА МАСТАЦК У К ВЫСТАЎКУ

Павел Ігнатэвіч Пратасена працуе слесарам на Мінскім падшпілніковым заводзе. А слесар — гэта не толькі рукі. І можа — не толькі рукі. У жыццё тага чалавек незалежыць увайшлі творчыя пошукі. Ён рацыяналізатар.

НАШ СУЧАСНІК

Патэнцыя тысяч рублёў — такой матэрыяльна важкай лічбай вымяраецца тэхнічны роздум Паўла Пратасены, такую эканомію далі яго рацыяналізатарскія прапановы.

СВЕТ ВАЧЫМА ДЗЯЦЕЙ

У Мінску адкрылася Рэспубліканская выстаўка дзіцячай выяўленчай і прыкладнай творчасці. Больш за 800 работ расказваюць нам аб тым, як дзіцьчыны і вачыны свет беларускіх дзяцей.

РАБОТА НА ПАРАДКУ ДНЯ

Работы беларускіх дзяцей не рэдка з'яўляюцца на замежных выстаўках. Цяпер Саюз савецкіх таварыстваў дружбы і культурнага сувязя з замежнымі краінамі п'яслаў у Індыю на міжнародны конкурс дзіцячага малюнка работ 6-гадовага Сашы Шапалава «Дзядулі ў вясцы», 12-гадовай Наталі Грэмшын «Я і мой брацін» і 11-гадовага Аліна Іванова «Зіма». Узоры выяўленчай творчасці беларускіх дзяцей наіраваны тамсам у Францыю і Італію. Календальні літоўскага пасылаецца у Японію.

У мінулым годзе Народнаму тэатру магільніцкім чыгуначнікаў спынілася сорак год. Невялікі гурток энтузіястаў выраі каленці, які налічвае звыш сарака выкладчыцаў.

У дзень юбілею тэатр паказаў спектакль па п'есе Б. Габбата «Блажыства бліжніх». Спектакль быў цёпла прыняты глядацкай публікай.

На здымку: сцэна са спектакля. У ролі Сіпана Рабіна — А. Урублеўскі, у ролі Наталі Логінай — В. Яськова.

Фота А. ГОЛЫША.

Фота Ул. КРУКА.

Фота А. ГАНТМАН.

АБЫ ЗЬЫЦЬ КЛОПАТ

ПІСЬМО З КАМЕНТАРЫЯМІ

З РЭСПУБЛІКАНСКАЙ МАСТАЦКАЙ ВІСТАТКІ. П. КРОХАЛЕУ. «Лён» (масла).

На новы год

КАЛІ ЗАГЛЯНУЦЬ ГЛЫБЕЙ...

Народны артыст рэспублікі Г. Цітовіч, пісьменнік Н. Плівец, Ул. Юрэвіч, М. Сербіевіч і іншыя аўтары выказалі на старонках газеты шмат цікавых думак аб арганізацыі і правядзенні новых народных і сямейных свят і ўрачыстваў.

Я. КАРНЕЙЧЫК, кандыдат гістарычных навук

І як недарэчы таму парады, якія зводзяцца да падфарбоўкі пад сучаснасць рэлігійных свят купальля, каліда і інш. Удзяць прыкладам таго, як можна скарыставаць традыцыйныя элементы народных забаў і гулянняў, раіць звярнуцца да рэлігійных свят. У дароваляўніцкай Рэспубліцы Украіны ўрачыстваваць святы нараджэння Хрыста ў наш час ёсць асабліва цікавае са свята Новага года.

Там жа чым можна скарыстацца і культавыя народныя рытуалы, у прыватнасці, забавы для дзяцей напрыклад Дня народнага і інш. Трэба больш рашуча замясціць у гэтых рэлігійных святах, якія ў мінулае набывалі тую ці іншую традыцыйную народную ці нацыянальна-афарбоўку. А такія свята ў нас такія ж як і сённяшнія. Напрыклад і сёння ў многіх вёсках жыццё так званыя «фарты» ці «храмы» свята. Гэтую жыццёвую імпаўнаўтэрацыю традыцыйна спадарожнічаюць народныя кірмашы, у дароваляўніцкай часе гэтыя кірмашы праводзіліся даволі ўрачыста. Звычайна яны наладжваліся поблізу царквы, дзе размяшчаліся гандляры з таварамі, выключна прызначанымі для святонных забав.

Кірмашы ў дні фестываляў захавалі і ў сённяшні час, хоць і праходзяць больш спільна, чым да рэвалюцыі. Але ж бывае і так, што ўдзел у гэтых кірмашах прымаюць нашы раёныя гандлёвыя арганізацыі.

Чаму б, скажам, не адродзіць у калгасах раённых цэнтрах і вядомых пасёлках вясёлыя традыцыйныя кірмашы, процістаячы ім іх нароўнаму «простаўнаму» свята, звязаным з нашымі сучаснымі народнымі святамі. Такімі святамі могуць быць: Дзень арганізацыі калгаса, Дзень вывалення раёна ад нямецка-фашысцкіх акупантаў, Дзень ураджайна і г. д.

Некалькі слоў аб сямейных святах. З'яўся і форма вяселля і радзі ствараліся нароўна і працягваюцца стагоддзямі ў адвядзенні і быццём укладам жыцця. Усе гэтыя свята народнага рытуалу не былі вынашчаны, яны мелі сваё грамадскае прызначэнне — умацоўваць быццё ўклад народнага жыцця, які адпавядаў грамадска-эканамічнаму ладу. Асабліва паказальным у гэтых адносінах з'яўляецца беларускае вяселле, дзе кожная сцена мае сваё выразнае грамадскае гучанне.

Не ўлічваючы гэтага нельга.

Не менш сур'ёзна трэба ўлічваць і тое, як правільна пішуць аўтары гэтых святаў. Некалькі разоў у годзе скончыў аддзяленне журналістыкі Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Ул. І. Леніна. Некалькі разоў працаваў у рэдакцыях раённых газет. Шмат працаваў у рэдакцыі газеты «Літаратура і мастацтва».

Нямала элементаў рэлігіі захавалася да нашых дзён і ў той частцы вяселля, якую Г. Цітовіч правільна называе народнай. Возьмем, напрыклад, такую сцэну з вясельнага рытуалу: маладая жанчына апошні раз пераступае парог сваёй роднай хаты, у якой яна вырасла, каб пераехаць у сям'ю мужа. Наступнае ўрачыства жабуюць з дамоў. Яны благаслаўляюць яе ў дарогу да замужняга жыцця і даюць ёй у рукі... нявольніцкі абраз. Маладая ўхваляецца ў хату свайго мужа і ўрачыства вёме абраз на покуце.

У наш час рэжысёрам на вяселлі павіна быць не бабка — знайдца народных абрадаў, як гэта дурачок Н. Кабаньшкіна. Справа арганізацыі народнай часткі вяселля павіна браць у свае рукі наша перадавая грамадства — навушны, камунальны, інтэлігентны. Ён абавязана калекцыянаваць аб тым, каб свята нараджэння новай савецкай сям'і было радасным і вясёлым.

Задумайцеся і дзяржава, якую правяць наша грамадства да ўрачыстваў сямейных святаў, якую ўрачыстваваць будучы адгрысваць вялікую вымаўляючую ролю, умацоўваць камуністычнае ўзаемаадносіны паміж савецкімі людзьмі.

На секцыі дэкаратыўна-прыкладнага мастацтва ў Саюзе мастакоў БССР, паслядзёнае якой адбылося 21 лістапада мінулага года, адзначалася, што памяшканне пад тэатр пых у Барысаве і ў якім разе не адпавядае патрабаванням. Гэта пабудова кутон, адгараджаная ад керамічнага цэха. Апаўценне печамі не дае магчымасці падтрымліваць тут раўнамерную тэмпературу. Ад холоду і вільгаці ніхто будучы рэагаваць у такіх умовах не можа. На тых жа станках, якія ёсць, калі нават яны і ўпалоўне пры перавозцы, складаныя маляўніцкіх вытокаў нельга. Такім чынам, у сучасны момант перавозцы цэх у Барысаве з тым абсталяваннем, якое ёсць, — неэфектыўна. Пераезд будзе азначаць ліквідацыю цэха. Значыцца, год, што стваралася некалькі год. Раённае мастацтвае фонду закрыць цэх у

Мінску спосабае намаганні, у свой час патрачаны на арганізацыю майстэрні, на яе абсталяванне, на ўкамплектаванне кадрамі.

Раённае закрыць тэатр пых — не адзіны прыклад абнавіўшасці да дэкаратыўна-прыкладнага мастацтва.

Нядаўна пры Мастацкім фондзе БССР быў створаны цэх разбыць па дрэву. Сюды запрасілі працаваць таленавіта мастаў У. Авеціна. Была закуплена два кубаметры баларэскага бунку. А потым вывеліся, што Авеціну няма чым працаваць, і ён вымушаны быў шукаць іншую работу.

Падобнае бяладзіда наглядзецца і ў раёнае керамічнага цэха.

Кіравнікі Мастацкага фонду і загадчыкі майстэрні папракаюць мастакоў, што тыя не пастаўляюць эталонаў для керамічных твораў. Мж тым вядома, што яшчэ ў чэрвені 1963 года вясемнацаць мастакоў аддалі Мастацкаму савету новыя ўзоры твораў керамікі, большасць з якіх была прынята і пущана ў вытворчасць.

У верасні мінулага года пачаў працаваць новы керамічны завод у Барысаве. Вялікі грошы выдаткаваў на яго фонд. Атрыманы ўжо заказы на беларускую кераміку ад

Калініградскага ўніверсітэта, Маскоўскага і Ленінградскага мастацкіх салонаў, ад тасцыі «Мінск» у Маскве і інш. Завод працуе, заказы ёсць, і ў фондзе супакойся. Кіравнікі фонду таварш Іваню і слухаць не хоча аб тым, што завод патрэбны свой тэхналогія, рахунавод, лабаранты. Каб не запрашаць тэхналогія, ён ледзь не кожны тыдзень пасылае ў Барысаву загадчыка керамічнага цэха мінскай майстэрні таварш Ф. Зільберта. І потым гэтыя маляўніцкі даю перавысі 75 рублёў у месяц — аклад, які вызначылі даць заводскаму тэхналогу.

Кіравнікі фонду папракае мастакоў-керамістаў і секцыю дэкаратыўна-прыкладнага мастацтва не толькі ў тым, што яны не пастаўляюць эталонаў. Яны скардзіцца, што секцыя не распрацоўвае тэматычныя планы па кераміцы, што керамісты не працягваюць інтарсус да тэхналогіі керамічнай вытворчасці.

У гэтых папраках, безумоўна, ёсць і слушнае. Але, папракаючы керамістаў, кіравнікі фонду забываюцца на тое, што мастакам няма дзе ствараць эталоны, няма які атрымаць кваліфікаваную навуковую тэхналогія, так неабходную пры рабоце ў цэху. Печ для

Калініградскага ўніверсітэта, Маскоўскага і Ленінградскага мастацкіх салонаў, ад тасцыі «Мінск» у Маскве і інш. Завод працуе, заказы ёсць, і ў фондзе супакойся. Кіравнікі фонду таварш Іваню і слухаць не хоча аб тым, што завод патрэбны свой тэхналогія, рахунавод, лабаранты. Каб не запрашаць тэхналогія, ён ледзь не кожны тыдзень пасылае ў Барысаву загадчыка керамічнага цэха мінскай майстэрні таварш Ф. Зільберта. І потым гэтыя маляўніцкі даю перавысі 75 рублёў у месяц — аклад, які вызначылі даць заводскаму тэхналогу.

Кіравнікі фонду папракае мастакоў-керамістаў і секцыю дэкаратыўна-прыкладнага мастацтва не толькі ў тым, што яны не пастаўляюць эталонаў. Яны скардзіцца, што секцыя не распрацоўвае тэматычныя планы па кераміцы, што керамісты не працягваюць інтарсус да тэхналогіі керамічнай вытворчасці.

У гэтых папраках, безумоўна, ёсць і слушнае. Але, папракаючы керамістаў, кіравнікі фонду забываюцца на тое, што мастакам няма дзе ствараць эталоны, няма які атрымаць кваліфікаваную навуковую тэхналогія, так неабходную пры рабоце ў цэху. Печ для

дзей пабочных, без ніякага актёрскага вопыту, якія маюць даволі сціплыя вынашчаны дадзеныя.

Трэба сказаць, што ў апошні час прыняты некалькі західаў да паліпшыня праў у групе. Так, абласное ўрачыства культуры, каб паглядзець знішчы, выяўлены бок спектакляў, запрашала для стварэння лялек дэкарацыі вельмі добрага якасця мастака з Расійскай Федэрацыі В. Мінаева. Мне ўжо накарвалі прыслана ім лялькі да новага спектакля «Вясёлы медзведзь». Яны зроблены выдатна, кожная лялька мастацтвам здольна зійсці індывідуальны рысы, усё яны розныя, не падобныя адна на другую. Да таго ж яны зроблены з вялікім гуарам, лёгкія і ручныя ў кіраванні. Цікава заданна і афармленне спектакля, кудла, абгучаная з усіх бакоў марыль шырпа будзе паважача на вачах у глядачоў, адкрываць то адно, то другое месца дзання.

Творчы садружніцтва з мастакоў В. Іваню будзе прадоўжана. Ён жа прыступіў да работ над эскай да п'есы «Іван — ляльшкі сын».

Гэта — афармленнем. А ян будзе з вынашчанымі слямі, з рэжысурай.

Гомельскіх ляльчых калектыву пакуль што сціпла называецца групай тры абласны драматычны тэатр. Аднак для тысяч гарадскіх і сельскіх дзяцей, перад якімі ён выступае, гэты калектыв — тэатр. Ім няма спавы да таго, «прыжмі» ён. Ім патрэбны добрыя, музэўныя спектаклі.

Хоцца, каб акрамя даху, пад якімі драматычны тэатр прыняў малады калектыв, група атрымала шчырую творчую дапамогу, каб лялькі і драму звавалі ў пераую чаргу творчыя, а не толькі фінансавы інтарсы.

А. ЛЯЛЯЦКІ, галоўны рэжысёр Дзяржаўнага тэатра лялек БССР, спец. кар. кіраўнік і мастацтвае.

ЯНЫ ПРЫНЯТЫ У САЮЗ ПІСЬМЕННІКАУ

- Пісьменніца Данута Біцаль-Загіетава. Наралдзілася ў 1938 годзе ў вёсцы Віскупцы Ліскага раёна Гродзенскай вобласці. Скончыла Гродзенскі педагагічны інстытут і Ціпер працуе настаўніцай у Гродна. Вершы пачала пісаць у 1958 годзе. З друку з'явіўся зборнік вершаў «Дзяночэ сэрца» (1961).
- Паэт Анатолий Врубеліні. Наралдзіўся ў 1930 годзе ў вёсцы Дамашынава Дзельскага раёна Віцебскай вобласці. У 1956 годзе скончыў аддзяленне журналістыкі Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Ул. І. Леніна. Некалькі разоў працаваў у рэдакцыях раённых газет. Шмат працаваў у рэдакцыі газеты «Літаратура і мастацтва».
- Празаік Галіна Васокова. Наралдзілася ў 1927 годзе ў горадзе Нова-Барысаве ў сям'і рабочага ў горада Вялікай Айчыннай вайны была выхавана гітлераўцамі разам з мамі ў фашысцкую Германія, ушэльшычыла ў барнабэ чхаславянскіх пастановаў. Пасля вайны вучылася ў Брэсцкім музычным вучылішчы. Пачаў пісаць у 1956 годзе. Мае некалькі зніжак апавяданняў для дзяцей: «Пра Наташу» (1957), «Старыя браты» (1959), апавесць «Залатыя росы» (1962).
- Паэт Авар'ян Дзюружынскі. Наралдзіўся ў 1919 годзе ў вёсцы Хліноў на Кармяншчыне Гомельскай вобласці. Скончыў Могілёўскі педагагічны інстытут. Працаваў шматлікімі інспектарам, загадчыкам раёна, дырэктарам школьнага раёна. Пачаў пісаць у 1959 годзе. З друку выйшлі зніжкі: «Жалныя шчырыя» (1960), «Дзе жыць зямля» (1962).
- Празаік Мікола Гроднёў. Наралдзіўся ў 1929 годзе ў вёсцы Старая Алена Гродзенскага раёна Гомельскай вобласці. Скончыў Гомельскі педагагічны інстытут. Працаваў шматлікімі інспектарам, загадчыкам раёна, дырэктарам школьнага раёна. Пачаў пісаць у 1959 годзе. З друку выйшлі зніжкі: «За бацькоўскім парогам» (1960), «Цяжкае шчасце» (1963).
- Крытык Георгій Колас. Наралдзіўся ў 1929 годзе ў вёсцы Куньш Чэрвеньскага раёна Мінскай вобласці. Пасля вайны скончыў інстытут інжынерна-тэхнічнага мастацтва і працаваў у арганізацыі культуры і адукацыі. Пачаў пісаць у 1953 годзе. З друку выйшлі зніжкі: «Вясёлыя дзенькі» (1959), «Сонныя дзенькі» (1963).
- Празаік Дзмітрый Уксусь. Наралдзіўся ў 1915 годзе ў рабочай сям'і ў горадзе Енакіеве ў Далёкае. Працаваў на заводзе, ледзь не адзінакым на працу ў заводскую шыматую вышчыю партыю ішоў пры ЦК КПСС. Шмат разоў быў зніжкі на газетнай рабоце. Ціпер працуе ў выдвецтве «Беларусь» Член КПСС. Асобнымі зніжкамі выйшлі дзве яго апавесці: «Ранні ветры» (1959) і «Я — твой сябра» (1962).
- Паэт Генадзь Кляўно. Наралдзіўся ў вёсцы Барышчы Пухавіцкага раёна Мінскай вобласці ў 1932 годзе. Пасля заканчэння аддзялення журналістыкі Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Ул. І. Леніна ў 1957 годзе працаваў у рэдакцыі рэспубліканскіх газет. З 1961 года — літаратурны супрацоўнік рэдакцыі часопіса «Крыжы» Член КПСС. У 1962 годзе з друку выйшла яго першая зніжка вершаў «Абветра-рыя даліглядзе».

